

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 6.

Ljubljana, 1. junija 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

8. Praznik presv. Rešnjega Telesa.

Vstani, vstani, dan veselja,
Rešnjega Telesa dan!
Jezus, Kralj neskončne slave,
bo v sprevedu šel na plan.

Srečna zemlja! Vsa nebesa
bodo zrla dol z višin,
in nad tabo se bo bočil
svetlomodri baldahin.

Gozd ubral bo svojo harfo,
log bo svojo himno pel;
lahni vetrc v sinjem zraku
bo kadila vonj privel.

Z zlatom bo posulo solnce
vsako cesto, vsak oltar,
kjer bo hodil in postajal
stvarstva širnega Vladar.

Pa bo dvignil tam kraj ceste
beli limbar kelih svoj,
vztrepetal bo, ko začutil
Jezusa bo pred seboj.

V haljicah deviškonežnih
deca bo veselih lic
tam pred Jezusom svetila
in trosila mu cvetic.

Spev in cvet bo drag Gospodu;
vendar pa pogled njegov
bo iskal le src nedolžnih,
njim bo dal svoj blagoslov.

M. Elizabeta

9. Zjutranje zvonenje.

Rumeno, zlato solnce
je prišlo na ravan
in s sabo pripeljalo
je mladi, beli dan.

Po travniku so vstale
zelene travice,
pa dvignile so pevke
po drevju glavice.

Narava vsa proslavlja
Dobrotnika stvari,
še mi slušajmo zvonček,
ki v linah se glasi!

Gradiški.

Dobri ljudje.

16. Očetovsko ljubeče srce.

Ubog rokodelec, Jakob po imenu, je imel ženo in štiri otroke, ki jih je kljub svoji marljivosti in varčnosti le težko preživljal. Ko je pa nekoč nastala velika draginja, je prišel v največjo zadrego. V družini je zmanjkalo živeža, a Jakob ga pri najboljši volji ni mogel preskrbeti. Ves obupan hodi po ulicah mesta, v katerem je bival. Tu sreča svojega znanca, ki je bil ravno tako ubog kot on. Ta zapazi njegovo potrnost ter ga vpraša, kaj da mu je. „Oh, uboga moja žena in moji otroci!“ vzdihne Jakob. „Že od včeraj opoldne nimajo več niti grižljaja kruha, in jaz ne vem, kako bi jim ga preskrbel, ker ne morem dobiti dela in zaslužka.“

„Sam dobro veš, da ti jaz ne morem pomagati, ker sam nič nimam, a povedati ti hočem, kako si moreš sam pomagati,“ mu reče znanec. „Tam v bližnji ulici je nekdo, ki se uči kri puščati. Ta daje vsakemu gotovo vsoto denarja, ako si pusti kri puščati, — žilo odpreti.“

Jakob se je sicer bal takega puščanja. Toda ljubezen do žene in otrok, mu prežene ves strah. Ne pomišlja se dolgo, marveč takoj se napoti k dotičnemu zdravniku, da si žilo odpreti na eni roki ter prejme od njega določeno vsoto. Ko pa izve, da si more na isti način še pri drugem zaslužiti denar, gre tudi k temu. S prejetim denarjem pa hiti ves vesel k peku ter kupi kruha za svojo družinico. — „Ljubi otroci, ljuba žena!“ zakliče ves vesel, ko stopi v sobo, „dal sem si kri puščati, da vam preskrbim kruha; vaša beda mi je skoraj potrla srce!“ Potem jim pove vso zgodbo. Žena in otroci ga s solzami v očeh objamejo ter se mu zahvalijo za toliko ljubezen. O, kaj premore prava ljubezen očetovskega srca!

Bogoljub.

17. Usmiljen otrok.

O slavnem misijonarju Ignaciju Knobleharju, ki je bil rojen 6. julija 1819 v Škocijanu na Dolenjskem, se pripoveduje iz njegovih otroških let to-le:

V Škocijanu se je nastanilo l. 1830. nekaj stotnij vojakov. V hiši kleparja Knobleharja je stanoval en desetnik in dva prostaka. Pred odhodom pravi desetnik gospodinji: „Mati, tu imate kos mesa, naredite z njim kar drago; mi ga ne potrebujemo.“ Gospodinja se ni branila ter se zahvalila za kos, ki je tehtal pet funtov. V tem se približa „Nacek“, tako so nazivali domačega enajstletnega sinka, ter pocuka mater za predpasnik. „Kaj pa je zopet, sitnež?“ ga hoče odgnati mati. — „Mati, ali smem nesti malo mesa kočarici l.“

Mati, radodarna in blaga žena, takoj privoli, saj ga ni bilo reveža, ki bi bil šel prazen od te poštene hiše. Zlasti je imela žena to lepo navado, da je izročala milodare po rokah živahnega Nacka.

Nacek je dobil dobršen kos ter izginil urnih korakov. Čez dobre pol ure prisopiha nazaj, s posebnim zadovoljstvom. „No, ali si dobro opravil?“ ga vpraša mati. — „Mislim, da sem prav napravil,“ odgovori deček. „Nobenega ni bilo doma; ker so bila vrata le priprta, sem pa le smuknil noter. Razrezal sem meso na dva kosa; manjši kos sem vrgel v lonec z vodo ter pristavil k ognju, da bodo kočarica in njeni otroci imeli kaj jesti, ko dojdejo domov. Mislim, da sem prav storil, kajne, mati?“

„Dobro si jo pogodil,“ dé skrbna mati. „Toda meso brez prikuhe ni posebno dobro. Vzemi še malo nalupljenega krompirja, nekoliko ječmenčka in zelenja ter vrzi vse v lonec.“

Nacek vesel teče z novimi darovi, da čimprej opravi posel skrbnega kuharja.

Kmalu nato pride kočarica, vdova s tremi otroci, domov. Kako se začudi, ko vidi, da ogenj plapola na ognjišču, v piskru pa vre pošteno kosilo, kakršnega že ni imela od Božiča sem.

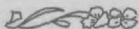
Pa ta sveta ljubezen v mladem srcu blagega dečka je bila le takorekoč milobna zarja, ki je kazala le prve svetle žarke one plamteče ljubezni, ki mu je dala pogum, da je posvetil svoj trud, svojo učenost, svoje zdravje, svoje življenje duševni miloščini pretežavnega misijona v vroči Afriki.

18. Zgodovinar iz naših dni.

Vrli francoski pisatelj, ki je popisal življenje Katarine Sienske, pripoveduje iz svojih otročjih let to-le:

„Ko sem bil še majhen otrok, so me jemali moja mati na kolena in vlivali v moje srce resnice svete vere; posebno so goreče priporočali ljubezen do bližnjega in zatrjevali, da je treba v osebi ubožca si misliti prečastljivo osebo našega Gospoda Jezusa Kristusa. In s koliko spoštljivostjo smo nesli ubožčku kos kruha ali majhen dar v denarju! To je bilo že veliko poplačilo za našo pridnost celega tedna. Oni izmed nas, ki je bil najpametnejši in je najbolje znal, kar se je bilo treba naučiti, je imel to čast, da je smel deliti malo miloščino in spremljati mater po vaških kočah. Ako smo si že zelo zaželeli kako igračo, ki je bila že zdavno obljubljena, so nam rekli mati: „Ali bi ne dali te vsotice ubožcem? . . .“ in odrekli smo se se z veselim srcem. Navadno smo hodili sest na kamnito klop, ki je bila pred hišo poleg glavne ceste; in v svoji otročji vernosti smo gledali, niso li ti blede obrazi ubogih prosjakov podobni Križanemu na slonokoščenem križu v materini sobi, in naši zvedavi pogledi so jih še dalje spremljali, ko so zavili po stezah našega gorovja. Vsak dan smo obiskali neko sveto gospo, plemenito po umu in srcu, ki je imela svoj grad vedno odprt revežem; stara dekla, po imenu Serafina, je imela v oskrbi te imenitne goste. Vselej smo ji radi kaj pomagali, da smo jo mogli izpraševati o dogodkih teh gostov, ki so se zdeli tako častitljivi našim srcem. O sladki spomini krščanske otroške dobe, ali bi vas bil mogel pozabiti?“ . . .

J. Berthier.

Lojzek pa ne bo tožljivec.

Spisal Julij Slapšák.

(Konec.)

III.

Vse deske zabožkove so odjenjale ter odletele in odrčale na vse strani. Edino spodnja je ostala na mestu, na nji pa suknič in ubogi Lojzek — na zobeh, v strašnem joku. Od same groze je kar trepetal po vsem životu in šklepetal z zobmi. Zadaž na glavi je imel precejšno buško, in iz nje se je cedila rdeča, gorka kri, ojej, ojej! ...

„Av!“ sta zajavkala bratca, ko sta se ujela po tleh. Pa naglo sta se zopet pobrala in pogledala po malem bratcu. „Joj!“ sta prestrašeno zavpila, ko sta zagledala kri.

Nič se nista izpraševala: kaj zdaj? Ampak kar naglo sta skočila oba hkrati k Lojzku in ga mirila in tolažila. Eden bratcev ga je vzel v naročje, ga nosil gorpadol pa mu pripovedoval vse najlepše reči, drugi pa mu je kazal ptičko, ki je priletela in sedla na vejico in tako sladko pela.

Polagoma se je Lojzek vendarle umiril. Ko je gledal ptičko, ki je tako lepo cvrčala in žvrgolela na vejici, pa je rekel: „Tička pipi, voziček pa kák! Ješt nč več pelov bom; ješt tičko gledov bom.“

„Hvala Bogu, zdaj se je vsaj umiril!“ sta vzkliknila bratca hvaležno.

„Preveč sva dirjala, se je pa zgodila nesreča,“ je omenjal starejši in se prijel sam za glavo. Pa njegova glava je bila še cela; toda od silnega padca mu je kar šumelo po ušesih.

„Oh, kaj bo? Zdaj še domov ne bova mogla,“ vzklikne drugi bratec.

„Zakaj ne? Deske poberi in jih nesi domov, jaz bom pa Lojzka.“

„Ne vidiš buške in krvi? Jeh, kaj bo doma!“

Šla sta, sprala Lojzku ranico v hladni potočkovi vodici, nato ga pa prosila: „Lojzek, ljubi Lojzek, nikar

ne pravi materi doma, da te buba na glavi. Dala ti bova cukrčka, pipček, podobice in vse lepe reči, kar jih imava.“

Tako sta govorila in prosila brata, pa gledala žalostno v Lojzka, prestrašena in prepadena, in vsakemu je šlo po glavi: kaj bo, kaj bo? Kaj bodo mati rekli, kadar zagledajo ranico; ojej! In kaj bodo oče storili, kadar zvedo, ojej, ojej, ojej!

Sam Bog ve, ali je vedel Lojzek, kaj se godi v njunih dušah. Glejte, pogledal ju je ljubeznivo, nato pa rekel: „Nč, ješt nč vedal bom doma!“

„Kaj, da res ne boš povedal?“ sta se zavzela oba.

„Naka, nč! Žato ne: ata pok tebe in tebe; in bi bubalo tebe in tebe. Naka reš nč vedal bom,“ je zatrdil iznova dobri in usmiljeni Lojzek.

Vzdignila sta ga bratca kvišku in rajala z njim in mu obljubovala vse najboljše in najlepše reči, tako sta bila vesela svojega ljubega bratca. In v srcu sta sklenila, da bosta poslej varovala Lojzka kot punčico v očesu in nikdar več tako norčavo bezljala z njim. Nato sta šla domov. Eden je nesel deske, drugi pa Lojzka. Pa, ko so bili že blizu doma je vzkliknil zopet drugi bratec: „Lojzek ima buško, zaboječek je zbit, kaj meniš, kako bo doma?“

„Bo že kako! Po pravici bo treba povedati, če bodo kaj vprašali. Če bodo pa mati tiho, bodiva pa še midva. Se reče, če ne bo nič hudega in se bo buškica kmalu zacelila na Lojzkovi glavici,“ je odgovoril starejši brat in zavzdihnil: „O, da bi le Lojzek molčal!“

„Ješt molčal, ješt nč vedal bom,“ je zatrdil iznova mali Lojzek.

Nemirno je bratcema tolklo srce, ko sta stopila preko domačega praga z Lojzkom v naročju, z zbitim zaboječkom pod pazduho.

V veži so stali mati. Veselje se jim je bralo na obrazu. Se jim je že moral prav lepo zapeči kruh tudi to pot, ali so pa že porazdelili med vaše ubožčke in otroke sveže hlebčke, da so videti tako dobre volje.

Bratec je vrgel zbite zaboječkov deske za vrata. „Kajne, zaboječek se vama je strl,“ so rekli mati, pa

njih glas ni kazal, da bi bili hudi. Bratca sta jim žalostno prikimala in se skoro prestrašeno spogledala. Zakaj oba sta z vso gotovostjo pričakovala, da bodo zdaj vprašali mati: „Pa kaj se je zgodilo Lojzku, otroci?“ In treba bi bilo potem seveda povedati vse po pravici in resnici.

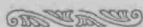
Pa nič tega. Mati so vzeli malega Lojzka v naročje, dali vsakemu po hlebček kruha in rekli: „E, kaj zaboječek! Da ste le vi zdravi prišli domov!“

Kako so bili dobri hlebčki! Pojedli so jih otroci z veliko slastjo vsi trije. Mali Lojzek pa res ni zatožil.

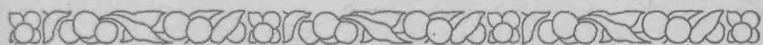
O kako sta mu bila hvaležna starejša bratca! Vse: pipček, podobice, cukrčka, konjička, ki v repu piska, skratka, vse, kar sta le imela, sta mu prinesla. Pa Lojzek je obdržal le konjička, ki v repu piska, in pa cukrček, ki ga je kar sproti pozobal, vse drugo pa jima je dal nazaj, češ: „Vši imet iglačke, da bomo vsi plidni, delgač naš ata hudi in bo pok in lompompom!“ . . .

Ljubi Bog je videl medsebojno ljubezen teh bratcev, pa je storil, da celo skrbna mati tudi pozneje niso opazili poškodbice na Lojzkovi glavi. No, saj nevarnega ni bilo nič; buškica je kmalu izginila. V treh dneh je bilo komaj še poznati, kje je bila ranica. Glejte, tudi ljubemu Bogu je všeč, da se ljudje ne tožarijo za vsak prazen nič, ampak da potrpe lepo drug z drugim in se ljubijo med seboj. Gospod Jezus sam je rekel, preden je šel v trpljenje: „Ljubite se med seboj! Na tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci.“

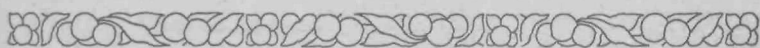
Drugo leto je dobil Lojzek že hlačke. Večkrat so vsi trije bratci pasli na vrtu. Tudi drugi otroci so radi zahajali k njim na vrt; saj tam ni bilo tožbâ in preprirov. Ovčice so se lepo pasle, otroci so pa trgali cvetice, delali piščalke in se igrali veselo. Pa najboljšo piščalko je moral vedno imeti Lojzek — tako sta uredila vselej starejša bratca. Glejte, tudi danes poizkuša eden bratcev piščalko, če bo dobra; ta bo seveda Lojzkova, ki je že popustil cvetice in prikoral bliže. „Saj že dobla,“ je rekel, segel po piščalko in zapiskal veselo, da se je zaslišalo v vas.

Zadovoljen poljedelec.

Ali me boste vzeli s seboj?

Ali me boste vzeli s seboj na križev pondeljek na semenj v mesto?“ Tako je izpraševal in prosil Podlogarjev Tonček strica že cel april. In stric, ki so radi imeli Tončka, so mu obljubili: „Če bo le lepo vreme, pa te vzamem. Peljala se bova s kobilico.“

In Tonček je štel dni, kdaj bo prišel težko pričakovani križev pondeljek. In lahko se ga je tudi veselil. Saj ni bil še nikdar v mestu, in v mestu so velike hiše in vidi se marsikaj — tako so mu vsaj pripovedovali stric. Najbolj daleč je bil v Semiču, uro daleč od svoje vasice Čermošnjic. Sedaj pa pojde s stricem v mesto, ki je skoraj tri ure daleč, trikrat tako daleč kakor Semič. Tako je računal Tonček v svoji mladi glavici in je komaj čakal križevega pondeljka.

No, končno je vendar prišel zaželeni dan. Sedla sta s stricem na voziček, in že je odrdral po mirni vasici in dalje po beli cesti. Stric so pripovedovali Tončku po poti pravljice in pripovedke, in tako sta se kmalu pripeljala na hrib, s katerega se vidi lepo Novo mesto.

Začudil se je Tonček; toliko hiš skupaj še ni videl nikdar. Urno je stekla kobilica po položnem klančku, in že sta se peljala čez dolg most, čez mirno, široko Krko.

„Stric, ta voda je pa dosti širja kot naš potok,“ je rekel deček.

„Kaj pa, ko bi videl šele morje; potem bi šele strmel; morje je pa še milijonkrat širje. To je tako široko, da se nič čez ne vidi,“ so modrovali stric; Tonček je pa molčal in si slikal, kako široko mora biti morje, o katerem pravijo stric, da je milijonkrat širje kot ta že tako široka reka.

Dala sta kobilico v hlev velike gostilne in šla na trg — na semenj.

Tu se je odprlo Tončku novosti! Na obeh straneh široke ceste visoke hiše, kakor cerkvena v Čermošnjicah, še više so se zdele Tončku. In hiša se drži hiše, da je vsa stran kakor ena sama velika palača.

Skoraj v vsaki hiši pa prodajalna z velikimi okni in izložbami. V oknih so pa naložene reči, kakršnih še ni Tonček videl. Tudi v Črmošnjicah je štacuna, a ima majhno okno, in notri je izloženih samo par škatelj cikorje in par sveč.

Ob hišah skozi po vsem trgu pa so razpeti beli šotori. Tu prodajajo usnarji kože, pa vpijejo in hvalijo svoje blago. Tam zopet je razložil suknjar svojo kramo in razobesil svilene rute. Ustavila so se dekleta in izbirajo, katera bo lepša za procesijo o sv. Telesu. Tam so zopet dežnikarji, tu zopet sladkarije, tu igrače. Tam v kotu kliče Jud pod velikim belim dežnikom, kaže lepe reči in vpije na vse grlo: „Vse po deset, pri meni vse po deset!“ Tam v kotu pa je razpostavil Ribničan svojo „lončeno robo“: piskre in piskrce, kože in kozice, lonce in lončke, skleda in skledice. V rokah drži velik lonec, klenka nanj s kazalcem in vpije: „Hoj, žene in dekleta! Kupite, kupite skled, loncev, koz! Fina roba, v Rakitnici sezidana! Vsak moj lonec poje kakor zvon. Hoj, žene in dekleta, kupite!“ Okrog šotorov pa se gnetejo ljudje, izprašujejo za ceno, govorijo o draginji, se pogajajo in plačujejo. Po cesti se premikajo vozovi, prodajalci z volmi in kravami, sredi tam jahta cigan na suhem konju, vihti bič in kriči na ves glas: „Hôp, hôp!“ Za njim pa se pomika gruča pisano oblečenih cigank in rjavih ko-drastih cigančkov.

Vse to je opazoval Tonček z radovednimi očmi in gotovo bi se bil izgubil, da se ni venomer držal strica za suknjič.

Ko so stric že kupili par grabljišč in nekaj usnja za dom, sta se ustavila pred klobučarjevo razložbo.

„No, kakšen klobuček bi rad, Tonček; le izberi si enega, da ga boš imel pri procesiji o sv. Telesu,“ so rekli stric. Tonček jih je hvaležno pogledal, a težko mu je bilo izbirati med toliko množico klobukov. Vsi so mu ugajali, vse bi bil rad, a samo enega sme. Naposled se odloči za zelen klobuček, z zelenim trakom in z lepimi modrimi in rdečimi peresi; stal je dvajset grošev.

Pokril ga je povrhu starega in stopal s stricem moško kot še nikdar.

Kupili so mu tudi lepega konja za pet grošev, prav takega, kakor ga ima učiteljev Mirko.

Malo sta še hodila po mestu gorindol med šotori, nato pa se odpravila domov. Moško se je držal Tonček na vozu, posebno ko se je peljal čez domačo vas Črmošnjice. To so ga gledali tovariši! In kaj bi ga tudi ne? Saj je imel na glavi nov zelen klobuček z modrim in rdečim perjem, v roki pa lepega konja, kakor ga ima samo učiteljev Mirko.

Bogumil Gorenjko.

Jurčkova zgodba.

kar naenkrat, kar čez noč so se ogrnile lipe v opojno dišeče cvetje, kar naenkrat so se naselile v njihovih vrhovih pridne čebele in začele so šumeti tako uspavajoče, da bi potnik nehote položil poleg sebe popotno palico, popotno culo bi dejal pod glavo in bi zaspal tako sladko kot še nikdar.

In takrat ko so razcvetele lipe, si je zaželel Robidov Jurček belih desetih. Sosedov Nace mu je pravil, kako drago se prodaja lipovo cvetje v trgu pri Otavčanu. „Kaj ti nič ne nabiraš?“ ga vpraša.

„Kaj nabiram,“ začudeno pogleda Jurček. „No, kaj še nič ne veš? Otavčan kupuje lipovo cvetje po kroni kila, seveda mora biti suho. Potem ga pošljejo tja daleč čez morje, kjer ne rastejo lipe, da ga kuhajo za zdravila. Nabiraj, nabiraj! Jaz sem ga že nabral za pet kron. In še polno peč ga imam.“

Tako je govoril Nace in vzbudil v Jurčkovem srcu veliko hrepenenje po belih desetih ali morda celo kronicah. Kaj bi z denarjem, se niti vprašal ni, ampak lepo se mu je zdelo, če bi mogel reči: „To je moje, to sem si prislužil jaz sam, in nihče mi ni podaril.“

Tako je mislil celo popoldne naš Jurček o svetlih desetih, o lipah, o dobrem Otavčanu v trgu, ki tako drago in bogato plačuje pest lipovega cvetja.

„Mater še vprašam in pojdem“, je sklenil zvečer in zjutraj res stopi k materi in reče v malo boječem glasu: „Mati, sosedov Nace ima že pet kron.“

„No, lepo zanj. Kje jih je pa dobil?“ so odvrnili mati.

„Za lipovo cvetje, mati. Tudi jaz bi šel; v naših hostah je dovolj lip in vse cveto in vse imajo dolgo cvetje.“

„No, pa pojdi! A vari, da dol ne padeš. Krivček vzemi, nasekaj vej in jih privleci domov. Ali pa vzemi še kola na dveh kolescih,“ so dovolili mati.

Urno steče Jurček po voziček, vzame krivček iz omare, in zdirja izpred vrat.

„Varuj, da dol ne padeš! Veš, kako je lani padel Živčev Jože s črešnje, da je moral štirinajst dni ležati,“ so zaklicali še mati, a Jurček jih ni več čul.

* * *

Tako lepo je dehtelo v hostah po lipovem cvetju in tako lepo so šumele v vrhovih dreves čebele. Tupatam je zapel ptiček, poredno zamahnil z drobnim repkom in zletel na drug vrh, kot bi hotel reči: „No, Jurček, na katero se boš spravil? Če tudi obereš vse lipe, mene že ne dobiš, Jurček!“

Jurček se ustavi s svojim dvokolesim vozičkom, vrže na tla bridki krivec in gleda vabeče vrhove starih lip.

Ko je tako gledal mu je naenkrat, da sam ni vedel, kdaj, stopila v srce izkušnja: „Veš kaj, Jurček; v Majerčkovih hostah rastejo tako košate lipe. Nižje so, še bolj polne, in še daljše cvetje imajo. Komaj trideset korakov imaš do tam. Nihče te ne bo videl, nihče vedel, nikogar ni tukaj. Skoči, uren bodi; kaj stojiš, kaj čakaš?“ Tako je govorila izkušnja, in Jurček je pobral krivček in stekel čez mejo v sosedovo hosto. Urno, kakor bi ga porinila nevidna roka na drevo, je bil na lipi. Kar globoko je dihnil, tako mu je zadehtelo opojno cvetje od vseh strani. Že je stegnil krivec, da bo odsekal vejo, vso odeto v belo cvetje, ki ga tako drago plačuje Otavčan.

„Kúku,“ se naenkrat oglasi prav nekje blizu in Jurček se je ves zdrznil, da bi mu bil kmalu krivec iz roke zdrknil.

„Kukavica je. Kaj se boš bal,“ ga je potolažila izkušnjava. In zopet je stegnil roko z ostrim krivcem.

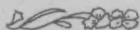
„Kúku,“ se oglasi nekaj še bliže in še glasneje. In Jurček ni odsekal veje.

„Kukavica je. Kaj se boš bal?!“ se zopet oglasi izkušnjava.

„Poglej, Jurček, če se bojiš nedolžnega ptiča, ali se ne bojiš Boga, ki prepoveduje krasti,“ mu je rekel tudi istočasno neki mehak glas, morda je bil angel varih.

Jurček je zardel sam pred seboj, pred svojo vestjo in se splazil z drevesa in urno bežal iz sosedove hoste.

Odtakrat pa je klestil samo domače lipe, nikdar več ga ni premotila izkušnjava, da bi šel na tuje, in nabral je tisto leto za cvetje deset lepih, svetlih kron, kar mu jaz jako rad verjamem, ker poznam Robidovega Jurčka, da ne zna lagati, pa mu jih tudi iz srca privoščim — svetle kronice. *Bogumil Gorenjko.*

Jutro prvega sv. obhajila.

S primernim prednašanjem.

J. Pavčič.

The musical score is written for voice and piano. It features a treble and bass clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The melody is marked with a dynamic of *mf* (mezzo-forte). The lyrics are: "O zla-ti dan, najlep-ši dan živ-lje-nja, iz du-še". The score includes various musical notations such as slurs, accents, and dynamic markings.

dna pozdravljen ti - soč - krat! Ti sreč - ni

cilj si vse - ga hre - pe - ne - nja, ti za - me

si ne - be - ško lep, bo - gat.*

* Besedilo je v 5. številki letošnjega „Angelčka“, pa se dobi tudi na posebnem listku v prodajalnici Katol. tisk. društva po 2 vin., skupno 100 izvodov za 1 K 50 vin.

Rešitev naloge v št. 5.

Prav so rešili: Šušteršič Anton, Vašič Viktor, Ajdic Franc, učenci v Novem mestu; Stepic Angelica v Semiču; Lah Andrej in Schweiger Franc, učenca IV. razr. v Kamniku; Hlade Marija in Ana, Muhr Mar., Gaube Ivana, Wressner Alojzija, učenke III. razr. pri Sv. Jurju ob Pesnici; Bloudek Leon, Zupančič Jos. in Ad., Lindič C., Šepic S., Junc J., Gabriel A., Medic A., Pintar F., Mušič A., Novak C., Kobe J., Oblak V., Štiglic F., Murn Albert, učenci v Novem mestu; Strmole Cirila, Jevc Ana, učenki V. razr. pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Logar Jakob, Pivk Matevž, Popit Janez, Reme Franc, Petkovšek Ivana, Novak Kat., Rupnik Ivana, Gladek Marija, učenci in učenke na Medvedjem brdu; Brejc Stana v Celovcu; Kristan B., Konrad

J., Rauch Met., Ferlič J., Skube Silv., Pinter Ernest, Knafeljč Stanko, Oblak Fr., Žmavec Marijan, učenci v Novem mestu; Vogrinc Mar., Budna Ferd., Malovič Dana, Ferbič Lojzka, Lakner Ema, Mirtič Tonca, Mišič Dora, Perko Minka, Štukelj Mima, Štefanovič Mici, Plapper Tončka, Oblak Iva, Hrovat Franica, Kiepach Klodi, Jelenc Emilija, Pucelj Mar., Srebotnjak Malka, Ločniškar Gretl, Koderman Ana, Persche Jerm., Čerinka Mar., učenke I. razr. nad. ljud. šole v Novem mestu; Tlaker Mici, Kuhar Rozika, Kolenc Zofka in Franica, Razbornik Micika, Bohak Mimika, Vrhnjak Minka, Vrečko Marica, Korošec Pepca, Irgolič Tonka, Mesiček Anka, Kanzler Mici, učenke gospodinjске šole v Teharjah.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 5.

Jakobova palica (ozvezdje, ki ima tudi ime: „rimske palice“).

Prav je odgovoril: Miklavčič Andrej, ministrant in učenec II. razr. v Studenem pri Postojni.